

позбавлених батьківського піклування, і можливості його використання в Україні. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 1. С. 59–64.

2. Доля І. Упровадження ефективних форм виховання в системі державної та сімейної опіки: міжнародний досвід та уроки для України. URL : <http://old.niss.gov.ua/monitor/March08/04.htm>.

3. Фостерна сім'я у Великобританії: основні засади діяльності. *Освіта і управління*. 2002. № 1. С. 163–170.

Даньчак Василь Ярославович
*Начальник відділу охорони здоров'я та
медичного забезпечення Тернопільської міської ради*

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ІНСТРУМЕНТ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЗАКЛАДІВ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Сучасні інвестиційні, технологічні та інноваційні можливості розвитку вітчизняних закладів охорони здоров'я ускладнюються дефіцитом бюджетних коштів, війною з Російською Федерацією, боротьбою з пандемією COVID-19. В таких умовах не завжди є можливість реалізовувати стратегічні плани досягати поставленої мети. Недостатність коштів державного бюджету, які спрямовуються на реалізацію інноваційних проектів у сфері охорони здоров'я, гостра необхідність модернізації системи охорони здоров'я призводять до пошуку додаткових джерел фінансування. Зобов'язання держави у сфері надання безкоштовного медичного обслуговування і охорони здоров'я нації хоча і є пріоритетним одним з пріоритетних векторів політики в даній галузі, але за відсутності реального фінансування найчастіше носять лише декларативний характер. Досвід розвинених країн світу доводить доцільність застосування механізму державно-приватного партнерства для подальшого інноваційного розвитку закладів охорони здоров'я.

Державно-приватне партнерство – це інституційний та організаційний альянс між державою і бізнесом з метою реалізації національних і міжнародних, масштабних та локальних, але завжди суспільно значущих проектів у широкому спектрі сфер діяльності: від розвитку стратегічно важливих видів економічної діяльності, НДДКР до забезпечення суспільних послуг [1].

В Україні застосування державно-приватного партнерства унормовується Законом України «Про державно-приватне партнерство» [2], базові положення якого, за оцінками експертів, відповідають сучасним європейським правовим орієнтирам. Рішення про надання державної підтримки здійснення державно-приватного партнерства приймається залежно від права власності на об'єкт державно-приватного партнерства відповідно Кабінетом Міністрів України чи уповноваженим ним органом виконавчої влади, органами місцевого самоврядування [2].

Державно-приватне партнерство є ефективним інструментом вирішення ряду важливих соціально-економічних завдань, зокрема сприяє підвищенню якості обслуговування пацієнтів і доступності дорогих видів лікування, а також модернізації системи інформування, підвищенню рівня кваліфікації медичного персоналу тощо [3, с. 115].

Зростання зацікавленості держави у розвитку державно-приватного партнерства пов'язане з його перевагами щодо залучення ресурсів (у першу чергу фінансових та інвестиційних). Поява приватного інвестора забезпечує більш ефективне використання фінансового ресурсу на стадії реалізації інноваційного проекту та здатна підвищити дохідність об'єктів у ході їх подальшої експлуатації.

У межах діяльності органів охорони здоров'я така взаємодія сторін дає можливість задіяти механізми, які позитивно впливатимуть на покращення показників здоров'я громадян та сприятимуть збереженню соціальної урівноваженості суспільства, покращенню якості медичних послуг, наближення

їх до міжнародної рівня якості. Державно-приватне партнерство створює передумови оптимізації державних витрат та мінімізації структурних диспропорцій і сприяє інноваційному розвитку охорони здоров'я.

Впровадження партнерства між державою та приватним сектором дає можливість залучення додаткових ресурсів для сфери охорони здоров'я. У такому випадку, функції та сфера компетенцій та дій у галузі охорони здоров'я розподіляється між державним сектором, приватною медициною та державно-приватним партнерством. Це матиме позитивний вплив на інноваційний розвиток вітчизняної системи охорони здоров'я, сприятиме вирішенню медико-соціальних проблем держави.

На нашу думку, впровадження у вітчизняну галузь охорони здоров'я механізму публічно-приватного партнерства має трансформувати усі види діяльності сфери: від надання медичних послуг та проведення діагностичних досліджень до використання інноваційного медичного обладнання та закупівлі медикаментів. Також, у рамках даної трансформації, мають бути переглянуті принципи управління у закладах охорони здоров'я, оптимізована робота електронних систем обліку інформації, вдосконалена якість обслуговування медичного обладнання, оптимізований порядок транспортування та харчування пацієнтів тощо.

Список використаних джерел:

1. Ткачова Н. М. Напрями реформування державної політики в сфері охорони здоров'я. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 8. http://www.investplan.com.ua/pdf/8_2018/19.pdf

2. Про державно-приватне партнерство: Закон України від 1.07.2010 р. № 2404-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17#Text>

3. Дергачова В. В., Кузнєцова К. О. Державно-приватне партнерство як інституціональний інструмент інвестування економіки країни *Бізнес Інформ*. 2018. № 1. С. 111–116.

Дем'янишин Василь Григорович
Д. е. н., професор, професор кафедри фінансів ім. С. І. Юрія
Західноукраїнського національного університету
Пазинюк Володимир Миколайович,
Провідний спеціаліст відділу освіти, молоді та спорту
Чемеровецької селищної ради

НАПРЯМИ ПОКРАЩЕННЯ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАКЛАДІВ ОСВІТИ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Основна частина видатків бюджету держави на освіту здійснюється за рахунок бюджетів об'єднаних територіальних громад (ОТГ). Конкретний перелік таких видатків відповідно до функцій органів місцевого самоврядування визначається Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» [1].

Видатки бюджету на освіту є основним джерелом фінансового забезпечення відповідних закладів, а їхнє зростання завжди сприяє зміцненню цього забезпечення. В економічній літературі фінансове забезпечення вітчизняні вчені трактують з різних позицій. Загалом, фінансове забезпечення вважають методом фінансового механізму, або його підсистемою.

За результатами теоретичного узагальнення поняття фінансового забезпечення В. П. Горин виділяє такі підходи до трактування цього поняття: «... організаційно-управлінський підхід, за яким фінансове забезпечення визначають як складову фінансового механізму, сукупність певних заходів, ... ресурсний, відповідно до якого фінансове забезпечення характеризують як сукупність фінансових ресурсів, забезпечення фінансовими ресурсами певних потреб або ж покриття ними певних витрат, ... категоріальний підхід, за яким фінансове